

Eugenia Maria

psiholog, psihoterapeut, consilier școlar

Șoricelul Albert a reușit să rupă tăcerea

Poveste terapeutică pentru anxietate,
neîncredere în sine, doliu

Ilustrații
Silvia Crișan

EDITURA

TANA

A fost odată ca niciodată o familie de șoricei care își făcuse culcuș în șura de fân din apropierea unei ferme mari și bogate. Domnul Șoricescu, doamna Șoricescu, Ronțăilă și Albert veniseră aici cu mult timp în urmă, de pe vremea bunicilor lor și rămăseseră aici datorită traiului bun și liniștit. Dar într-o zi, locul acesta își schimbă stăpânul.

Noul proprietar al fermei era un bărbat înalt, cu fața prelungă, sprâncene arcuite și îmbinate, de nu știai unde se termină una și unde începe cealaltă. Avea niște ochi mari și negri, iar când te privea înghețai pe loc. Brațele puternice ridicau cu ușurință câte 3-4 baloți de paie odată, iar când ploua rămâneau gropi adânci pe unde călca el. Era harnic și, cât era ziua de lungă, îl vedeai prin curte, fie în grădina de legume, fie în lanul de porumb, fie printre animale. Dar pentru că își iubea atât de mult averea, devenea foarte aprig cu toți cei care voiau să se bucure de produsele din fermă.

Când observa că o pasăre sau un șoricel se bucura de fructele și legumele din ograda sa, tuna și fulgera, urla și lovea, de ziceai că este un balaur cu 7 capete care scoate flăcări pe nas. Când îl auzeau, toate animalele din ogradă înghețau pe loc.

Pe cât de hain era fermierul, pe atât de blajină și iubitoare era soția acestuia. Cu fața sa blândă și cu glasul duios, când ieșea din casă parcă toate florile în jurul ei înfloreau, păsărelele începeau să ciripească și animalele prindeau viață. Vacile, oile și caprele chiar dădeau mai mult lapte când erau mulse de ea.

Biata femeie, în zadar încerca să-i spună fermierului să fie bun și blând, că acesta nici că voia să asculte. Era veșnic nemulțumit de păsări care, după spusele lui, îi stricau recolta și îi prăpădeau cele mai bune roade. La fel și cu animalele ce se aciuiseră la fermă. Se tot frământa fermierul, ce și cum să facă să scape de ele.

Așa că într-o bună zi acesta a ridicat o sperietoare mare, mare de tot, pe care a amplasat-o în mijlocul fermei. A îmbrăcat-o cu cele mai ciudate și ponosite haine și i-a pus pe cap o pălărie de paie roșie. Indiferent de unde veneai, sperietoarea se vedea din depărtare, fiind imposibil să nu te miște vreun fior de teamă doar privind-o. Dar ciorile și coțofenele se obișnuiseră parcă prea repede cu aceasta și acum chiar poposeau pe umerii ei, spre disperaarea fermierului.

Cât despre micile viețuitoare nedorite de la fermă, viața era și mai grea. Fermierul nostru își împânzise întreaga curte cu capcane pentru bieții șoricei. Crease adevărate labirinturi, fiindu-le din ce în ce mai greu acestora să le ocolească.

În aceste condiții familia noastră de șoricei trăia mai tot timpul cu spaimă. Albert era cel mai mic dintre ei. El stătea mai toată ziua ascuns în fân, în colțul cel mai îndepărtat al casei pentru ca nimeni și nimic să nu poată ajunge la el. Mama sa îl ocrotea și îi spunea mereu cât de frumos este afară, la soare, printre celelalte animale, care sunt foarte prietenoase. Dar Albert auzise într-o seară cum tatăl său îi povestise mamei despre faptul că fermierul

declarase război tuturor intrușilor. Așa că Albert adormi foarte greu în acea noapte.

A doua zi, Ronțăilă îl încurajă pe micul Albert să iasă în curte să se joace cu ceilalți șoricei din familiile vecine. Timid, Albert ieși pentru prima oară la joacă. Îi plăcea tare mult să se joace, dar își făcea cu greu prieteni. Ronțăilă îl învătă să joace fotbal, el fiind unul din cei mai destoinici jucători ai echipei fermei. Studia chiar la școala de fotbal înființată la marginea comunității și își dorea foarte mult să ajungă un sportiv renumit.

Așa că, într-o zi, Ronțăilă, fiul cel mare al domnului Șoricescu, a fost selectat de un mare antrenor și plecă la studii într-o altă țară. Micul Albert se simți distrus. Se gândea fără încetare, ce se va întâmpla de acum încolo cu el dacă a rămas singur. Mai mult, știa că în câteva zile, chiar el trebuia să meargă la școală, iar drumul până acolo, la marginea fermei, i se părea destul de periculos. Doamna Șoricilă a observat neliniștea lui Albert și i-a spus cu blândețe:

